

SKO.4170.646.2023

DECYZJA

Na podstawie:

- art. 156 § 1, art. 157 § 1, art. 158 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U. z 2023 r. poz. 775),
- art. 84 ust. 1 i 2, art. 85 ust.1, ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (tekst jedn. Dz.U z 2008 Nr 199, poz. 1227 ze zm. - wg stanu na dzień wydania decyzji poddanej kontroli);
- § 3 ust. 1 pkt 6 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz.U. z 2010 r. Nr 213, poz. 1397 wg stanu na dzień wydania decyzji poddanej kontroli),
- art. 1, art. 2 i 17 ust. 1 ustawy z dnia 12 października 1994 r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (tekst jedn. Dz. U. z 2018 r. poz.570),

po ponownym rozpatrzeniu – po wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 22 listopada 2022 r. sygn. akt III OSK 1976/21, oddalającym skargę kasacyjną od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie z dnia 30 maja 2019 r. sygn. akt II SA/Sz 1092/18 – wniosku Pana z dnia o stwierdzenie nieważności ostatecznej decyzji Wójta Gminy Sławno wydanej w dniu 4 stycznia 2012 r. o środowiskowych uwarunkowaniach znak: RGPO.6220-16-9/2011 stwierdzającej brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko oraz określającej środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia polegającego na budowie i eksploatacji jednej elektrowni wiatrowej o mocy 1,50 MW, wraz z towarzyszącą infrastrukturą na działce nr 230 obręb ew. Jeżyce,

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Koszalinie w składzie:

Przewodnicząca – Iwona Szaranek (sprawozdawca)
Członkowie – Patryk Szostak
– Jarosław Synak

na posiedzeniu w dniu 20 lipca 2023 r. orzeka:

**odmówić stwierdzenia nieważności
decyzji Wójta Gminy Sławno znak: RGPO.6220-16-9/2011 z dnia 4 stycznia 2012 r.**

Uzasadnienie

Powyższą decyzją Wójt Gminy Sławno orzekł o braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko oraz określił środowiskowe uwarunkowania realizacji ww. przedsięwzięcia na wniosek inwestora Pękanino Wind Invest spółka z o. o. z dnia 19.10.2011 r. (data wpływu). W dniu 23 kwietnia 2018 r. do Kolegium wpłynął wniosek Pana Dariusza o stwierdzenie nieważności ww. decyzji na podstawie art. 156 §1 ust. 1,2, 5, 6 i 7 k.p.a. w związku z naruszeniem art. 79 ust. 1, art. 4; art. 5 oraz art. 30 - w związku z art. 33, art. 39 i art. 3 ust. 1 pkt. 11 litera c - ustawy z dnia 03.10.2008 roku o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko, a nadto wskazując na rażące naruszenie art. 9 i art. 10 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 roku - Prawo ochrony środowiska, co skutkuje zastosowaniem nakazu ujętego w treści art. 11 ww. ustawy, jak również zasad ujętych w art. 6 - 11 k.p.a. W uzasadnieniu wnioskodawca podnosi, że organ miał obowiązek opublikować obwieszczenia wynikające z treści art. 33, art. 39 w związku z art. 30 i art. 79 ustawy o oś w prasie, czego nie wykonał, nie zapewniając tym samym możliwości udziału społeczeństwa w postępowaniu. W ocenie wnioskodawcy, stanowi to rażące naruszenie prawa, „nie do zaakceptowania

w Praworządnym Państwie”. Wnioskodawca dalej wywodzi, że naruszone zatem zostały przepisy art. 9 i art. 10 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 roku - Prawo ochrony środowiska, co winno skutkować zastosowaniem art. 11. Wnioskodawca zarzucił ponadto naruszenie zasady powszechnego dostępu do informacji o środowisku w zw. postanowieniami zawartymi w art. 7 i 8 konwencji z Aarhus, które są pierwowzorem gwarancji udziału społeczeństwa w sprawach mających znaczenie dla środowiska oraz możliwości zgłaszania przez społeczeństwo uwag bezpośrednio.

Wnioskodawca wskazał, że w przypadku wydania rozstrzygnięcia o odmowie stwierdzenia nieważności decyzji, jego wniosek należy potraktować jako odwołanie od przedmiotowej decyzji wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do złożenia odwołania oraz na podstawie art. 159 k.p.a. wstrzymanie wykonalności ww. decyzji Wójta Sławno z uwagi na uzasadnione prawdopodobieństwo wystąpienia istotnej szkody oraz nieodwracalnych skutków dla środowiska, a w konsekwencji również dla lokalnej społeczności. Ponadto wniósł o przeprowadzenie rozprawy przed SKO w Koszalinie z zapewnieniem jego osobistego udziału z uwagi na złożoność zagadnień, a także rozpatrzenia ww. decyzji łącznie z uwagi na wzajemne powiązanie obszarem oddziaływania.

Kolegium postanowieniem znak: SKO.4170.1071.2018 z dnia 12 lipca 2018 r. (utrzymanym w mocy postanowieniem Kolegium znak: SKO.4170.1828.2018 z dnia 21 sierpnia 2018 r.) odmówiło wszczęcia postępowania w ww. sprawie, wobec faktu, że w odniesieniu do wskazanej przez wnioskującego decyzji, Kolegium rozstrzygając sprawę wcześniejszego wniosku o stwierdzenie nieważności tej decyzji Wójta Gminy Sławno, złożonego przez grupę 13 mieszkańców Gminy Darłowo, decyzją z dnia 13 listopada 2017 r. znak: SKO.4170.1987.2017 utrzymało w mocy pierwszoinstancyjną decyzję Kolegium z dnia 28 sierpnia 2017 r., znak: SKO.4170.1353.2017 – umarzając postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji znak: RGPO.6220-16-9/2011. Tak więc sprawa z wniosku o stwierdzenie nieważności decyzji Wójta Gminy Sławno z dnia 4 stycznia 2012 r. została ostatecznie i prawomocnie zakończona, zaś decyzja Kolegium z dnia 13 listopada 2017 r. korzysta z powagi rzeczy osądzonej.

W wyniku skargi do WSA, postanowienie powyższe zostało uchylone wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie z dnia 30 maja 2019 r. sygn. akt II SA/Sz 1092/18. W uzasadnieniu Sąd wskazał, że wspomniana wyżej decyzja Kolegium znak: SKO.4170.1987.2017 i poprzedzająca ją decyzja znak: SKO.4170.1353.2017, nie rozstrzygnęła kwestii nieważności przedmiotowej decyzji Wójta, a tym samym jej zgodności z prawem. Skutkiem tej decyzji było przerwanie i zakończenie dalszego biegu postępowania prowadzonego w trybie nadzwyczajnym z wniosku ww. podmiotów, w rezultacie czego nie doszło do merytorycznego zakończenia tej sprawy. Umorzenie postępowania miało zatem charakter wyłącznie formalny (procesowy). Sąd wskazał, że ponownie rozpoznając sprawę rzeczą organu będzie rozważenie wniesionego przez skarżącego wniosku pod kątem występowania przesłanek do wszczęcia postępowania nadzwyczajnego z uwzględnieniem przedstawionej przez Sąd oceny prawnej, a w dalszej kolejności do oceny, czy skarżącemu przysługuje legitymacja procesowa do żądania stwierdzenia nieważności ostatecznej decyzji Wójta Gminy Sławno ustalającej środowiskowe uwarunkowania dla realizacji przedsięwzięcia. Skarga Kasacyjna na ww. wyrok WSA, wniesiona przez Pękanino Wind Invest spółka z o. o. została oddalona wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 22 listopada 2022 r. sygn. akt III OSK 1976/21.

Wobec przystąpienia przez Kolegium do ponownego rozpatrzenia wniosku o stwierdzenie nieważności decyzji Gminy Sławno znak: RGPO.6220-16-9/2011 z dnia 4 stycznia 2012 r., Pękanino Wind Invest spółka z o. o. (dalej: Inwestor) za pośrednictwem pełnomocnika, złożyła swoje stanowisko w sprawie, wnosząc o wydanie postanowienia o odmowie wszczęcia postępowania o stwierdzenie nieważności decyzji Wójta Gminy Sławno, ewentualnie, w razie wszczęcia postępowania o stwierdzenie nieważności decyzji środowiskowej, o wydanie decyzji odmawiającej stwierdzenia nieważności, z uwagi na brak wystąpienia jakiegokolwiek przesłanki z art. 156 § 1 k.p.a.

Pan Dariusz Knap złożył swoje aktualne stanowisko pismami z dnia 11.05.2023 r., 24.05.2023 r., 27.06.2023 r. i 12.07.2023 r., w których przywołuje argumentację na potwierdzenie wskazań prawnych ww. wyroku WSA i NSA, oraz wykazuje własny interes prawny do złożenia wniosku w sprawie stwierdzenia nieważności kwestionowanej decyzji. Ponadto wnioskodawca uzupełnił zarzuty, podnosząc, że kwestionowana decyzja została wydana z rażącym naruszeniem prawa, w tym art. 63 ust. 1 pkt. la, b, d, e, f, g ustawy ooś, poprzez wydanie decyzji bez przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko, w sytuacji gdy ziściły się określone na gruncie wskazanych art. 63 ust. 1 pkt. la, b, d, e, f, g ustawy ooś przesłanki do przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko, w związku z faktem, iż stanowiąca własność wnioskodawcy działka nr 325 obręb Jeżyce stanowi nieruchomość o przeznaczeniu pod zabudowę siedliskową zlokalizowana jest w obrębie 93 metrów od działki nr 230, tj. działki, na której posadowione jest realizowane przedsięwzięcie obejmujące budowę jednej elektrowni wiatrowej o mocy 2.0 MW wraz z infrastrukturą towarzyszącą, a więc w związku z faktem, iż wskazane przedsięwzięcie będzie oddziaływać na obszar stałego pobytu ludności, statusu właściciela nieruchomości znajdującej się w bezpośrednim sąsiedztwie realizowanej przez inwestycji, co do której mocą decyzji Wójta Gminy Sławno z 4 stycznia 2012 stwierdzono brak konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Koszalinie, po rozpatrzeniu wniosku o stwierdzenie nieważności ustaliło, co następuje. Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Postanowieniem z dnia 30.06.2023 r. Kolegium zawiadomiło strony postępowania przed organem I instancji w drodze obwieszczenia na podst. art. 49 § 1 K.p.a. w zw. z art. 74 ust. 3 ooś, oraz wnioskodawcę i inwestora na piśmie, o wszczęciu postępowania w sprawie nieważności decyzji Wójta Gminy Sławno wydanej w dniu 04.01.2012 r. o środowiskowych uwarunkowaniach znak: RGPO.6220-16-9/2011. Zastosowanie ww. formy zawiadomienia wynika z faktu, że w sprawie występuje ponad 20 stron (w postępowaniu zakończonym kwestionowaną decyzją, organ pierwszej instancji ustalił 25 stron). Przed wszczęciem postępowania w sprawie nieważności, Kolegium nie badało przynajmniej strony wnioskodawcy, bowiem w przypadku, gdy wnoszący podanie powołuje się na swój interes prawny, ustalenie zasadności tego żądania może nastąpić wyłącznie w toku postępowania, przy zapewnieniu osobie wnoszącej podanie prawa do czynnego udziału. Rozważenie przez organ administracji interesu prawnego poza formami postępowania administracyjnego jest sprzeczne z zasadą demokratycznego państwa prawnego, poza sytuacją, gdy występuje przesłanka do odmowy wszczęcia postępowania administracyjnego w trybie art. 61 a § 1 K.p.a. Jednak w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego dominuje pogląd, zgodnie z którym przewidziane w art. 61a § 1 k.p.a. postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania administracyjnego może być wydane wówczas, gdy brak interesu prawnego wnioskodawcy jest oczywisty. Zastosowanie więc tej instytucji powinno być ograniczone do sytuacji, gdy żądanie wszczęcia postępowania zgłoszone zostało przez podmiot oczywiście nieuprawniony, a stwierdzenie tego nie wymaga prowadzenia postępowania wyjaśniającego, bądź złożonego procesu wykładni przepisów prawa materialnego (wyrok NSA z dnia 24 lutego 2016 r., sygn. akt II OSK 1552/14).

Wobec wszczęcia postępowania, w pierwszej kolejności organ sprawdza kwestie formalnoprawne. W niniejszej sprawie należało zatem ustalić na tym etapie, czy Panu Dariuszowi Knapowi przysługuje legitymacja procesowa do żądania stwierdzenia nieważności ostatecznej decyzji Wójta Gminy Sławno, ustalającej środowiskowe uwarunkowania dla realizacji przedsięwzięcia. Postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji wszczyna się bowiem wyłącznie na żądanie strony lub z urzędu. Z wniosku wynika, że swój interes prawny wnioskodawca wywodzi z naruszenia prawa własności, które chronione jest przepisami art. 140–143 k.c., bowiem jest właścicielem m.in. nieruchomości zlokalizowanej na działce nr 316 i 325 w obrębie ewidencyjnym Jeżyce. Z księgi wieczystej KO1K/00065672/8 oraz KO1K/00111716/7 wynika, wnioskodawca jest właścicielem działek nr 316, 325 oraz 141 w obrębie Jeżyce.

Najbliżej działki inwestycyjnej nr 230 obręb Jeżyce (obecnie 230/1 i 230/2) zlokalizowane są działki wnioskodawcy nr 316 i 325. Wg orientacyjnych pomiarów dokonanych w systemie informacji przestrzennej, dostępnym na stronie <https://slawieski.e-mapa.net/>, odległość ta wynosi odpowiednio 771 m i 754 m (w linii prostej). Pomiarów dokonano za pomocą funkcji „pomiar odległości i powierzchni”, a wyniki załączono do akt postępowania. W tym miejscu godzi się zauważyć, że twierdzenia wnioskodawcy, jakoby działka nr 325 znajdowała się w odległości 93 m od działki inwestycyjnej nr 230, odbiegają od stanu faktycznego. Chybione również są twierdzenia, iż działka ta ma „przeznaczenie pod zabudowę siedliskową”, bowiem pismo Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Szczecinie z dnia 01.12.2022 r. o braku zastrzeżeń do realizacji inwestycji polegającej na „odtworzeniu siedliska”, na które wnioskodawca się powołuje, nie przesądza ani o zmianie przeznaczenia tej nieruchomości w obowiązującym miejscowym planie, ani też nie stanowi pozwolenia na budowę. Okoliczność, że kiedyś na tej działce wnioskodawcy istniała zabudowa, nie zmienia faktu, że obecnie jest to działka niezabudowana. Zgodnie z wypisem i wyrysem z planu zagospodarowania przestrzennego Gminy Darłowo, uchwała nr XXII/282/05 Rady Gminy Darłowo z dnia 30 czerwca 2005 r., działka nr 325 obręb Jeżyce jest zlokalizowana na terenie RO-2 tereny produkcji rolnej bez zabudowy, z dopuszczeniem elektrowni wiatrowych. Okoliczność ta nie budzi wątpliwości. Zgodnie z art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą lub zarządzeniem, podjętymi przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej, może zaskarżyć uchwałę lub zarządzenie do sądu administracyjnego. Zatem strona niezadowolona z ustaleń obowiązującego planu, może skorzystać z ww. uprawnienia. Zagadnienie to nie jest przedmiotem niniejszego postępowania.

Pomimo chybionych argumentów wnioskodawcy, Kolegium stwierdziło, że posiada on legitymację do wystąpienia z wnioskiem o stwierdzenie nieważności przedmiotowej decyzji. Analizując bowiem podstawę przyznania wnioskodawcy przymiotu strony postępowania o stwierdzenie nieważności decyzji, należy wziąć pod uwagę również obecnie obowiązujące przepisy prawa. Postępowanie to toczy się w nowej sprawie administracyjnej (patrz: uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 1991 r. sygn. akt III AZP 2/91, OSNCP 1992/1/3, wyrok WSA w Poznaniu z dnia 24 sierpnia 2017 r. sygn. akt II SA/Po 227/17), organ winien zatem ustalić interes prawny strony, opierając się na obowiązującym w dacie rozstrzygnięcia sprawy w postępowaniu nadzwyczajnym stanie prawnym. Nie powinien też ograniczać się do analizy przepisów szczególnych obowiązujących dla danego postępowania, ale brać pod uwagę również inne przepisy prawa materialnego, przy odesłaniu do ogólnej zasady z art. 28 k.p.a. Na dzień wydania kwestionowanej decyzji nie obowiązywały przepisy ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych, która weszła w życie dopiero w dniu 16 lipca 2016 r. Ustawa ta określa minimalną odległość elektrowni wiatrowej od budynku mieszkalnego oraz wprowadza wymóg lokalizacji elektrowni wiatrowej na podstawie planu zagospodarowania przestrzennego. Przepisy te, mimo iż nie znajdują zastosowania do kontrolowanej decyzji, winny być uwzględnione przy ustalaniu przymiotu strony wnoszącego o stwierdzenie nieważności decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, bowiem wszczęcie tego postępowania nastąpiło w obecnym stanie prawnym. Zgodnie z art. 4 ust. 1 ww. ustawy, w przypadku lokalizowania, budowy lub przebudowy elektrowni wiatrowej, odległość tej elektrowni od budynku mieszkalnego albo budynku o funkcji mieszanej jest równa lub większa od dziesięciokrotności całkowitej wysokości elektrowni wiatrowej, chyba że plan miejscowy określa inną odległość, wyrażoną w metrach, jednak nie mniejszą niż 700 metrów. Zatem, co do zasady, tzw. strefa 10h jest obecnie wyłączona z prawa zabudowy budynkiem mieszkalnym, co niewątpliwie wpływa na możliwość realizacji praw związanych z własnością nieruchomości.

Zgodnie z art. 2 pkt 3 ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych, całkowita wysokość elektrowni wiatrowej - wysokość elektrowni wiatrowej mierzoną od poziomu gruntu do najwyższego punktu tej elektrowni przy maksymalnym wzniesieniu łopaty wirnika, wliczając w to część budowlaną, stanowiącą budowlę w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, oraz urządzenia techniczne. Zgodnie z Kartą informacyjną przedsięwzięcia, złożoną wraz z wnioskiem do akt

postępowania o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, „na projekt będzie składać się turbina wiatrowa GE o mocy 1,5 MW, wysokości wieży 80 m, średnicy rotora [wirnika] 82,5 m”. Należy zatem przyjąć w niniejszej sprawie, że całkowita wysokość przedmiotowej elektrowni wiatrowej wynosi w zaokrągleniu 122 m, a strefa 10h wynosi 1220 m. Nieruchomość wnioskodawcy znajduje się w tej strefie.

Wobec ustalenia, że ze względu na parametry planowanej zabudowy, teren działki skarżącego znajduje się w odległości mniejszej niż wskazany w art. 4 ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych i nie byłaby możliwa legalna zabudowa (organy są obowiązane uwzględnić przepis art. 4 powołanej ustawy na każdym etapie procesu inwestycyjnego) tej działki budynkiem mieszkalnym (albo budynkiem o funkcji mieszanej, w skład której wchodzi funkcja mieszkaniowa), Skład Orzekający Kolegium ustalił, że wnioskodawca jest stroną postępowania w przedmiocie stwierdzenia nieważności przedmiotowej decyzji, a w konsekwencji ma legitymację procesową do złożenia wniosku o stwierdzenie nieważności decyzji.

Przystępując do merytorycznego rozpatrzenia sprawy należy podkreślić, że instytucja stwierdzenia nieważności decyzji jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia i stoi w opozycji z zasadą trwałości rozstrzygnięć administracyjnych, wynikającą z art. 16 § 1 k.p.a., dlatego też może być stosowana jedynie po zaistnieniu enumeratywnie wymienionych w art. 156 § 1 k.p.a. przesłanek. Zgodnie z tym przepisem, organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji, która:

1. wydana została z naruszeniem przepisów o właściwości,
2. wydana została bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa,
3. dotyczy sprawy już poprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną albo sprawy, którą załatwiono milcząco,
4. została skierowana do osoby nie będącej stroną w sprawie,
5. była niewykonalna w dniu jej wydania i jej niewykonalność ma charakter trwały,
6. w razie jej wykonania wywołałaby czyn zagrożony karą,
7. zawiera wadę powodującą jej nieważność z mocy prawa.

Jedną z przesłanek stanowi wydanie decyzji bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa. Pojęcie to nie zostało zdefiniowane w przepisach prawa administracyjnego. Powszechnie przyjmuje się, że do takiego naruszenia dochodzi wówczas, gdy decyzja w sposób oczywisty i bezsporny narusza konkretny przepis prawa, a ponadto jej obowiązywanie wywołuje skutki niemożliwe do zaaprobowania w praworządnym państwie. Decyzję należy uznać za wydaną z rażącym naruszeniem przepisów prawa materialnego wówczas, gdy rozstrzygnięcie sprawy jest ewidentnie sprzeczne z wyraźnym i nie budzącym wątpliwości przepisem prawa. Należy również wziąć pod uwagę przesłanki negatywne wskazane w § 2 ww. przepisy, zgodnie z którym nie stwierdza się nieważności decyzji z przyczyn wymienionych w § 1, jeżeli od dnia jej doręczenia lub ogłoszenia upłynęło dziesięć lat, a także gdy decyzja wywołała nieodwracalne skutki prawne. W przypadku zaistnienia przesłanki negatywnej – rozstrzygnięcie to pozostaje w obrocie prawnym. Zgodnie z art. 158 § 2 K.p.a., jeżeli nie można stwierdzić nieważności decyzji na skutek okoliczności, o których mowa w art. 156 § 2, organ administracji publicznej ograniczy się do stwierdzenia wydania zaskarżonej decyzji z naruszeniem prawa oraz wskazania okoliczności, z powodu których nie stwierdził nieważności decyzji. W niniejszej sprawie, jeszcze przed zbadaniem, czy w sprawie zachodzą przesłanki wskazane w art. 156 § 1 K.p.a. można stwierdzić, że zachodzi przesłanka negatywna, bowiem od dnia wydania i doręczenia decyzji będącej przedmiotem kontroli w nadzwyczajnym trybie administracyjnym upłynęło ponad 10 lat. Zatem nie jest już dopuszczalne stwierdzenie jej nieważności.

Podstawę materialnoprawną w niniejszej sprawie stanowi ustawa o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (dalej: ustawa o oś) wg stanu prawnego na dzień wydania kwestionowanej decyzji, tj. na 4 stycznia 2012 r., bowiem w postępowaniu nadzwyczajnym decyzja nie podlega ocenie wg aktualnego stanu prawnego. Zgodnie z art. 71 ustawy o oś, decyzja

o środowiskowych uwarunkowaniach określa środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia. Uzyskanie tej decyzji jest wymagane dla planowanych przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko oraz przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Przedsięwzięcia kwalifikuje się do odpowiedniej kategorii na podstawie Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Kwalifikacja przedsięwzięcia jako mogącego zawsze lub potencjalnie oddziaływać na środowisko wiąże się z rodzajem dokumentów, jaki należy załączyć do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Jeżeli planowane przedsięwzięcie zakwalifikowane jest jako mogące potencjalnie oddziaływać na środowisko, wówczas takim dokumentem stanowiącym, co do zasady, podstawę do wydania decyzji środowiskowej jest tzw. Karta Informacyjna Przedsięwzięcia (art. 74 ust. 1 pkt 2 ustawy ooś). Natomiast w przypadku przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko dokumentem tym będzie Raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko (art. 74 ust. 1 pkt 1 ustawy ooś). Przebieg postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w przypadku przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko uzależniony jest od rozstrzygnięcia przez organ właściwy, czy konieczne będzie przeprowadzenie oceny oddziaływania na środowisko, a tym samym konieczności sporządzenia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko i przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko. Zgodnie z art. 63 ust. 1 ustawy ooś, obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko dla planowanego przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko organ stwierdza w drodze postanowienia, kierując się ustawowymi kryteriami, po zasięgnięciu opinii właściwych organów. Zgodnie z art. 63 ust. 2 ooś, postanowienie wydaje się również, jeżeli organ nie stwierdzi potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko (przepis ten został uchylony dopiero z dniem 24 września 2019 r.).

W postępowaniach, dla których przeprowadzenie oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko ma charakter fakultatywny, społeczeństwo będzie miało zagwarantowany udział dopiero od momentu wydania postanowienia ustalającego konieczność przeprowadzenia oceny oddziaływania. Dopiero od tego momentu aktualizują się obowiązki informacyjne organu określone w art. 33 ust. 1, art. 44 art. 79 ust. 1, a także uprawnienia społeczeństwa, w tym także organizacji ekologicznych z art. 44 ooś. W przeciwnym razie, gdy nie ma konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania, postępowanie nie wymaga udziału społeczeństwa. Wynika to wprost z art. 79 ust. 1 ooś, który stanowi, że przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach organ właściwy do jej wydania zapewnia możliwość udziału społeczeństwa w postępowaniu, w ramach którego przeprowadza ocenę oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

Czym innym natomiast jest możliwość zastosowania art. 49 K.p.a., która wynika z art. 74 ust. 3 ustawy ooś. Przepis ten stanowi, że jeżeli liczba stron postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach lub innego postępowania dotyczącego tej decyzji przekracza 20, stosuje się art. 49 K.p.a., który stanowi, że jeżeli przepis szczególny tak stanowi, zawiadomienie stron o decyzjach i innych czynnościach organu administracji publicznej może nastąpić w formie publicznego obwieszczenia, w innej formie publicznego ogłoszenia zwyczajowo przyjętej w danej miejscowości lub przez udostępnienie pisma w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej właściwego organu administracji publicznej. Jest to zasada odrębna, dotycząca wyłącznie ustalonych stron postępowania, niezwiązana z obowiązkiem podawania określonych informacji do publicznej wiadomości w celu realizacji udziału społeczeństwa w postępowaniu.

Inwestor Pękanino Wind Invest spółka z o. o. złożył w dniu 19.10.2011 r. (data wpływu) wniosek w Urzędzie Gminy Darłowo o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia „Budowa elektrowni wiatrowej w miejscowości Jeżyce” na działce nr 230 obręb ew. Jeżyce. Z systemu Informacji Przestrzennej Urzędu Gminy Sławno wynika, że działka ta obecnie jest podzielona na działki nr 230/1 i 230/2. Wójt Gminy Darłowo zawiadomił strony o wszczęciu postępowania oraz o wystąpieniu o opinię dotyczącą potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania

na środowisko do Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Sławnie i Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Szczecinie w drodze publicznego ogłoszenia (trzy oddzielne ogłoszenia), gdyż ustalił, że stron jest w tym postępowaniu ponad 20 (k. 1-2 akt I instancji). Ogłoszenia były wywieszane na tablicy ogłoszeń w Urzędzie Gminy Darłowo w okresie od 21.10.2011 r. do 25.11.2011 r. (k. 15-17 akt I instancji). Z ich treści wynika, że ogłoszenia zamieszczono ponadto na stronie BIP organu oraz na tablicy ogłoszeń w sołectwie Jeżyce.

Postanowieniem SKO z dnia 23.11.2011 r. znak: SKO.4200.2438.2011 do załatwienia wniosku wyznaczony został Wójt Gminy Sławno, wobec tego Wójt Gminy Darłowo przekazał akta postępowania (k.18 akt I instancji).

Wójt Gminy Sławno ponownie zawiadomił strony o wszczęciu postępowania oraz o wystąpieniu o opinię dotyczącą potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko do Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Sławnie i Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Szczecinie w drodze publicznego ogłoszenia (dwa oddzielne ogłoszenia). Z ich treści wynika, że ogłoszenia zamieszczono na tablicy ogłoszeń Urzędu Gminy Sławno, na stronie BIP organu oraz na tablicy ogłoszeń w sołectwie Jeżyce (k. 29-30 i 33 akt). Ogłoszenia były wywieszane na tablicy ogłoszeń urzędu w dniach 05-21.12.2011 r. (k. 34-36 akt I instancji).

Następnie organ zawiadomił strony w drodze ogłoszenia o otrzymanych opiniach, które nie stwierdzały potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko (k. 40 akt I instancji) – ogłoszenie wywieszane na tablicy ogłoszeń urzędu w dniach 19.12.2011 r. – 03.01.2012 r. Z treści ogłoszenia wynika, że zamieszczono je ponadto na stronie BIP organu oraz na tablicy ogłoszeń w sołectwie Jeżyce. Następnie organ wydał postanowienie o braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko znak: RGPO.6220-16-7/2011 z dnia 19.12.2011 r., o czym również zawiadomiono strony w drodze ogłoszenia wywieszonego jak wyżej (k. 41 akt I instancji).

Odnosząc się do zarzutu wnioskodawcy, że organ nie wywiązał się z obowiązku podania informacji do publicznej wiadomości poprzez ogłoszenie informacji w prasie, co w jego ocenie wynika z art. 79 ust. 1, art. 30, art. 33, art. 39, art. 3 ust. 1 pkt 11 lit. c ustawy ooś, Kolegium wyjaśnia co następuje.

W sprawie zakończonej kwestionowaną decyzją, siedziba organu właściwego w sprawie mieści się na terenie innej gminy (gmina Sławno) niż gmina właściwa miejscowo (gmina Darłowo) ze względu na przedmiot postępowania. W takim przypadku przez podanie informacji do publicznej wiadomości rozumie się także ogłoszenie w prasie lub w sposób zwyczajowo przyjęty w miejscowości lub miejscowościach właściwych ze względu na przedmiot postępowania (art. 3 ust. 1 pkt 11 lit. d ustawy ooś). Ustawodawca wyraźnie wskazał w sposób alternatywny: w prasie lub w sposób zwyczajowo przyjęty w miejscowości. Lit. c powyższego przepisu, na którą powołuje się wnioskodawca wskazuje natomiast, że przez podanie informacji do publicznej wiadomości - rozumie się ogłoszenie informacji przez obwieszczenie w sposób zwyczajowo przyjęty w miejscu planowanego przedsięwzięcia, a w przypadku projektu dokumentu wymagającego udziału społeczeństwa - w prasie o odpowiednim do rodzaju dokumentu zasięgu. Wariant ten dotyczy przypadku, gdy projekt dokumentu wymaga udziału społeczeństwa. Jak już wskazano wyżej, w postępowaniach, dla których przeprowadzenie oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko ma charakter fakultatywny, społeczeństwo będzie miało zagwarantowany udział dopiero od momentu wydania postanowienia ustalającego konieczność przeprowadzenia oceny oddziaływania. Dopiero od tego momentu aktualizują się obowiązki informacyjne organu określone w art. 33 ust. 1, art. 44 art. 79 ust. 1, a także uprawnienia społeczeństwa, w tym także organizacji ekologicznych z art. 44 ooś. W przeciwnym razie, gdy nie ma konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania, postępowanie nie wymaga udziału społeczeństwa. Wynika to wprost z art. 79 ust. 1 ooś, który stanowi, że przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach organ właściwy do jej wydania zapewnia możliwość udziału społeczeństwa w postępowaniu, w ramach którego przeprowadza ocenę oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

Zgodnie z definicją zawartą w art. 3 ust. 1 pkt 8 ustawy ooś, zapewnienie możliwości udziału społeczeństwa w postępowaniu jest wymagane w postępowaniu w sprawie ocenie oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko - rozumie się przez to postępowanie w sprawie oceny oddziaływania na środowisko planowanego przedsięwzięcia, obejmujące w szczególności: weryfikację raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko. Obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania, w przypadku przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, jak już wyżej wspomniano, nie jest obligatoryjny. Zgodnie z art. 63 ust. 1 ustawy ooś obowiązek ten stwierdza, w drodze postanowienia, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, uwzględniając wskazane uwarunkowania. W przypadku, gdy nie była przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, nie zachodzi obowiązek udziału społeczeństwa w postępowaniu. W przypadku gdy nie została przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, właściwy organ stwierdza brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko (art. 84 ust. 1 ustawy ooś). Zatem należy uznać, że postępowanie wymaga udziału społeczeństwa, gdy w jego toku jest przeprowadzana ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Jak orzekł Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 3 października 2013 r. sygn. akt II OSK 1274/12, w postępowaniu zakończonym wydaniem decyzji z art. 84 ust. 1 ooś nie jest wymagany udział społeczeństwa. W takiej sytuacji nie znajdują zastosowania przepisy dotyczące informowania społeczeństwa.

W doktrynie i orzecznictwie prezentowany jest pogląd, że wymóg udziału społeczeństwa w danym postępowaniu musi wynikać z konkretnego przepisu prawa. Brak tego typu rozwiązania jest równoznaczny z uznaniem danej kategorii spraw za niewymagającą udziału społeczeństwa (zob. K. Gruszecki, Komentarz do art. 44 ustawy ooś., Lex-el 2013). Jak podkreślił Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 9 czerwca 2016 r. sygn. akt II OSK 2415/14, zgodnie z art. 5 ustawy ooś, każdy ma prawo uczestniczenia, na warunkach określonych ustawą, w postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa, jednakże przepis ten gwarantuje taką możliwość jedynie w sposób generalny, a do jej konkretyzacji niezbędne będzie przyznanie społeczeństwu takich uprawnień przez konkretną ustawę, której przepisy są podstawą prowadzenia konkretnych postępowań. Jeżeli konkretny przepis nie będzie przewidywał możliwości uczestniczenia społeczeństwa w danym rodzaju postępowań, oznacza to, że możliwości takiej nie ma.

Z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie, w której została wydana decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach, stwierdzająca brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Podstawę prawną wydania tej decyzji stanowił art. 84 ustawy, który w przeciwieństwie do art. 79 ust. 1, nie wymagał na dzień wydania kwestionowanej decyzji zapewnienia możliwości udziału społeczeństwa w postępowaniu. Zgodnie z art. 85 ust. 3 ooś, wg brzmienia na dzień wydania zaskarżonej decyzji, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach podaje do publicznej wiadomości informacje o wydanej decyzji i o możliwościach zapoznania się z jej treścią oraz z dokumentacją sprawy, w tym z uzgodnieniem dokonany z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska oraz opinią organu, o którym mowa w art. 78. Z przepisu tego wynika, że obowiązek podania do publicznej wiadomości dotyczył wszystkich decyzji, bez względu na fakt przeprowadzenia, bądź nie, oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Wójt Gminy Sławno wywiązał się z tego obowiązku, podając do publicznej wiadomości informację o wydaniu kwestionowanej decyzji w drodze ogłoszenia z dnia 04.01.2012 r., wywieszzonego na tablicy ogłoszeń w Urzędzie Gminy Darłowo od 04.01.2012 r. do 02.02.2012 r. oraz na stronie BIP Urzędu Gminy Sławno, na tablicy ogłoszeń Urzędu Gminy Sławno i tablicy ogłoszeń w sołectwie Jeżyce.

Zatem zarzuty wnioskodawcy w tej kwestii należy uznać za niezasadne.

Chybione są także zarzuty wnioskodawcy, dotyczące naruszenia Konwencji z Aarhus. Zgodnie bowiem z art. 91 ust. 1 i 2 Konstytucji RP, umowy międzynarodowe są częścią krajowego porządku prawnego i muszą być stosowane w polskim porządku prawnym. Jednakże w przypadku Konwencji w Aarhus są to normy sformułowane bardzo ogólnie, które wymagają konkretyzacji w systemach prawnych państw, które podpisały tę Konwencję. Realizacja tych obowiązków nastąpiła m.in. w przepisach ustawy ooś, która dokonuje wdrożenia dyrektyw Wspólnot Europejskich, w tym dyrektywy Rady 85/337/EWG.

Nie znajduje uzasadnienia również zarzut rażącego naruszenia art. 9 i art. 10 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 roku - Prawo ochrony środowiska, co w ocenie Pana Dariusza skutkuje zastosowaniem nakazu ujętego w treści art. 11 ww. ustawy, jak również zasad ujętych w art. 6 - 11 K.p.a. Przywołane przepisy zostały uchylone z dniem 15 listopada 2008 r. przez art. 144 pkt 4 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz.U.2008.199.1227). Wskazany art. 11 stanowił, że decyzja wydana z naruszeniem przepisów dotyczących ochrony środowiska jest nieważna, niemniej na dzień orzekania w sprawie już od ponad 3 lat nie obowiązywał. Tym bardziej zatem nie znajduje zastosowania w niniejszym postępowaniu w sprawie stwierdzenia nieważności.

Kolegium ustaliło, że Wójt Gminy Sławno kwestionowaną decyzją stwierdził brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko oraz określił warunki realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia. Wójt Gminy Sławno prawidłowo przeprowadził procedurę uzgodnieniową, wskazaną w art. 64 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy ooś. Wystąpił pismem z dnia 05.12.2011 r. do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Szczecinie, Wydział Spraw Terenowych w Koszalinie (k. 32 akt I instancji) oraz do Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Sławnie (k. 31 akt I instancji) o wydanie opinii w przedmiocie konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko wnioskowanego przedsięwzięcia.

Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Sławnie pismem znak: PS-N-NZ-4011/26/11 z dnia 02.11.2011 r. wyraził opinię, że nie stwierdza potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko przedmiotowego przedsięwzięcia (k. 14 akt I instancji) i następnie podtrzymał to stanowisko pismem z dnia 09.12.2011 r. (k. 37 akt I instancji). Organ ten stwierdził, że przedmiotowe przedsięwzięcie nie będzie negatywnie oddziaływać na zdrowie i życie ludzi.

Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Szczecinie postanowieniem znak: WST.K.4240.53.201.MC z dnia 04.11.2011 r. (k. 11 akt I instancji) wyraził opinię, że dla przedmiotowego przedsięwzięcia nie istnieje konieczność przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko i następnie podtrzymał to stanowisko pismem z dnia 13 grudnia 2011 r. (k. 38 akt I instancji). Organ ten wziął szczegółowo pod uwagę uwarunkowania wymienione w art. 63 ust. 1 ooś i stwierdził m.in., że na obszarze objętym wnioskiem nie zajdzie zjawisko kumulowania się oddziaływań analizowanej inwestycji z innymi przedsięwzięciami. Opinia jest obszernie i wyczerpująco uzasadniona.

Wójt Gminy Sławno, po zasięgnięciu ww. opinii i dokonaniu, uwzględniając uwarunkowania wskazane w art. 63 ust. 1 ustawy ooś, wydał postanowienie w trybie art. 63 ust. 2 ustawy ooś., znak: RGPO.6220-16-7/2011 w dniu 19.12.2011 r., stwierdzające brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, a następnie decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach dla planowanej inwestycji. Decyzja ta zawiera uzasadnienie, stosownie do art. 85 ust. 1 ustawy ooś oraz zgodnie z ust. 2 pkt 2 informacje o uwarunkowaniach, o których mowa w art. 63 ust. 1, uwzględnionych przy stwierdzaniu braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Organ odniósł się również do kwestii kumulacji oddziaływań, stwierdzając, że nie zajdzie zjawisko kumulowania.

W tym miejscu Kolegium pragnie podkreślić, że na mocy art. 73 ust. 1 o.o.s., postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wszczyna się na wniosek podmiotu planującego podjęcie realizacji przedsięwzięcia. W wyniku analizy materiału zgromadzonego w sprawie, Kolegium ustaliło, że inwestor prawidłowo wystąpił z wnioskiem o ustalenie środowiskowych uwarunkowań dla planowanej inwestycji, załączając, zgodnie z art. 74 ust. 1 o.o.s. kartę informacyjną przedsięwzięcia; poświadczoną przez właściwy organ kopię mapy ewidencyjnej obejmującej przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz obejmującej obszar, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie; w trzech egzemplarzach, wraz z ich zapisem w formie elektronicznej na informatycznych nośnikach danych.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 5) ilekroć w ustawie jest mowa o karcie informacyjnej przedsięwzięcia - rozumie się przez to dokument zawierający podstawowe informacje o planowanym przedsięwzięciu, w szczególności dane o:

- a) rodzaju, skali i usytuowaniu przedsięwzięcia,
- b) powierzchni zajmowanej nieruchomości, a także obiektu budowlanego oraz dotychczasowym sposobie ich wykorzystywania i pokryciu nieruchomości szatą roślinną,
- c) rodzaju technologii,
- d) ewentualnych wariantach przedsięwzięcia,
- e) przewidywanej ilości wykorzystywanej wody, surowców, materiałów, paliw oraz energii,
- f) rozwiązaniach chroniących środowisko,
- g) rodzajach i przewidywanej ilości wprowadzanych do środowiska substancji lub energii przy zastosowaniu rozwiązań chroniących środowisko,
- h) możliwym transgranicznym oddziaływaniu na środowisko,
- i) obszarach podlegających ochronie na podstawie ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, znajdujących się w zasięgu znaczącego oddziaływania przedsięwzięcia.

Skład Orzekający Kolegium ustalił, że przedłożony dokument spełnia te wymagania. Przedłożona Karta informacyjna przedsięwzięcia nie zawiera podpisu, jednakże dla tego dokumentu, podpis nie był wymagany. Dopiero od 1 stycznia 2017 r. ustawodawca wprowadził wymóg zamieszczenia podpisu autora - wyłącznie w odniesieniu do raportu oddziaływania na środowisko. Ustawodawca nie określił ponadto żadnych wymagań, co do autora karty informacyjnej przedsięwzięcia.

W tym miejscu należy podkreślić, że w toku postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie ma miejsca na merytoryczną ocenę treści karty informacyjnej, gdyż przekracza ona ramy kontroli nadzorczej wyznaczonej w art. 156 § 1 pkt 2 in fine w związku z art. 80 k.p.a. Wymagałaby ona bowiem przeprowadzenia postępowania dowodowego właściwego dla postępowania w sprawie środowiskowych uwarunkowań, co przeczyłoby zarówno funkcji stosowanego w postępowaniu nadzwyczajnym art. 156 k.p.a., jak i naruszałoby zasadę dwuinstancyjności postępowania nadzorczego (art. 15 k.p.a.). Niedopuszczalne byłoby oparcie ewentualnego rozstrzygnięcia stwierdzającego nieważność ostatecznej decyzji ustalającej środowiskowe uwarunkowania na kryteriach ocennych, stanowiących w istocie polemikę z ustaleniami karty informacyjnej. Zastosowania sankcji nieważności nie można wyprowadzić z odmiennej oceny mocy dowodowej, na której organy orzekające w sprawie oparły ustalenie stanu faktycznego. Wady wyliczone w art. 156 § 1 k.p.a. mają charakter materialny i winny tkwić w samej decyzji jako akcie stanowiącym podstawę stosunku prawnego. Trzeba bowiem podkreślić, że postępowanie w trybie nadzwyczajnym, do jakich zalicza się stwierdzenie nieważności decyzji ostatecznej, nie stanowi trybu odwoławczego, niejako do trzeciej instancji i nie może być jako takie wykorzystywane.

W wyniku gruntownej analizy akt postępowania zakończonych kwestionowaną decyzją, Kolegium stwierdziło, że nie zachodzą przesłanki do stwierdzenia nieważności decyzji na podst. art. 156 § 1 pkt 2 K.p.a. (wydanie decyzji bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa), co zostało

wykazane powyżej. Nie zachodzą także pozostałe przesłanki do stwierdzenia nieważności decyzji, na które powołuje się wnioskodawca, tj. art. 156 § 1:

Pkt 1) decyzja nie została wydana z naruszeniem przepisów o właściwości –na podst. postanowienia Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Koszalinie znak: SKO.4200.2438.2011 z dnia 23.11.2011 r. decyzja prawidłowo została wydana przez Wójta Gminy Sławno;

Pkt 5) brak podstaw do stwierdzenia, by decyzja była niewykonalna w dniu jej wydania i jej niewykonalność ma charakter trwały;

Pkt 6) brak podstaw do stwierdzenia, że w razie jej wykonania wywołałaby czyn zagrożony karą;

Pkt 7) brak podstaw do stwierdzenia, że zawiera wadę powodującą jej nieważność z mocy prawa.

Po przeprowadzeniu postępowania w sprawie nieważności decyzji Wójta Gminy Sławno znak: RGPO.6220-16-9/2011 z dnia 4 stycznia 2011 r., Skład Orzekający Kolegium stwierdził, że w sprawie brak jest przesłanek wskazanych w art. 156 § 1 K.p.a., zatem nie ma podstaw do stwierdzenia nieważności kontrolowanej decyzji.

Odnoszą się natomiast do alternatywnego wniosku Pana _____, by w przypadku wydania rozstrzygnięcia o odmowie stwierdzenia nieważności decyzji, potraktować jego pismo jako odwołanie od przedmiotowej decyzji wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do złożenia odwołania oraz na podstawie art. 159 k.p.a. oraz wstrzymanie wykonalności ww. decyzji Wójta Sławno z uwagi na uzasadnione prawdopodobieństwo wystąpienia istotnej szkody oraz nieodwracalnych skutków dla środowiska, a w konsekwencji również dla lokalnej społeczności, Kolegium stwierdza, że wniosek ten nie spełnia wymogów wskazanych w art. 58 § 2 K.p.a. Prośba o przywrócenie terminu nie została wniesiona w ciągu siedmiu dni od dnia ustania przyczyny uchybienia terminu. Jak wynika z treści wniosku, w dniu 21 marca 2018 r. wnioskodawca zapoznał się z decyzją Wójta Gminy Sławno, natomiast wniosek został złożony w dniu 23 kwietnia 2018 r., zatem termin nie został zachowany. Nie zachodzi również podstawa do wstrzymania wykonalności przedmiotowej decyzji ponieważ przedmiotem wstrzymania mogą być jedynie takie akty lub czynności, które nadają się do wykonania i wymagają wykonania. Przez pojęcie wykonania aktu administracyjnego należy rozumieć spowodowanie w sposób dobrowolny lub doprowadzenie w trybie egzekucji do takiego stanu rzeczy, który jest zgodny z rozstrzygnięciem zawartym w tym akcie. Zaskarżona w niniejszej sprawie decyzja nie mieści się w katalogu decyzji nadających się do wykonania. Nie sposób wstrzymać wykonania takiej decyzji, która stanowi element szerszego procesu inwestycyjnego, a samodzielnie nie uprawnia do pojęcia określonych działań. Nie bez znaczenia pozostaje również fakt, że proces inwestycyjny dotyczący przedmiotowej inwestycji został już zakończony.

Kolegium nie znalazło również przesłanek do przeprowadzenia rozprawy administracyjnej, o co wnosił Pan _____. W art. 17 ust. 1 ustawy o samorządowych kolegiach odwoławczych przewidziano, że orzeczenia kolegium zapadają po przeprowadzeniu rozprawy lub na posiedzeniu niejawnym. Orzeczenia wydaje się po odbyciu niejawnego narady składu orzekającego, obejmującej dyskusję oraz głosowanie nad orzeczeniem i zasadniczymi motywami rozstrzygnięcia (art. 17 ust. 2 u.s.k.o.). Jak zwrócono uwagę w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z 12 stycznia 2017 r. (sygn. III SA/Gd 1005/16, LEX nr 2203391), sytuacje wymagające przeprowadzenia rozprawy określono w art. 89 k.p.a. Przewidziano w nim, że organ przeprowadza, z urzędu lub na wniosek strony, w toku postępowania rozprawę, w każdym przypadku gdy zapewni to przyspieszenie lub uproszczenie postępowania lub gdy wymaga tego przepis prawa. Organ powinien także przeprowadzić rozprawę, gdy zachodzi potrzeba uzgodnienia interesów stron oraz gdy jest to potrzebne dla wyjaśnienia sprawy przy udziale świadków lub biegłych albo w drodze oględzin. Jeżeli nie są spełnione przesłanki z art. 89 k.p.a., kolegium rozstrzyga sprawę na posiedzeniu niejawnym. Strony nie uczestniczą w takim posiedzeniu, a organ nie ma obowiązku informowania stron o terminie posiedzenia.

Wobec powyższego, należało orzec jak w sentencji.

Od decyzji nie służy odwołanie, jednakże strona niezadowolona z decyzji może zwrócić się do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Koszalinie z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy w terminie 14 dni od dnia doręczenia. Strona może wnieść skargę na decyzję bez skorzystania z tego prawa do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie (70-526 Szczecin, ul. Staromłyńska 10), za pośrednictwem tutejszego Kolegium (75-626 Koszalin, ul. Andersa 34) w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji. Skarga powinna czynić zadość wymaganiom pisma w postępowaniu sądowym, a ponadto zawierać dane wymienione w art. 57 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi ((j.t. Dz. U. z 2023 r., poz. 259 ze zm.). Zasady uiszczania oraz wysokość wpisu od skargi w postępowaniu przed sądami administracyjnymi są uregulowane w ww. ustawie oraz rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r., poz. 535). Wpis stały od skargi od decyzji z zakresu ochrony środowiska i przyrody wynosi 200 zł (§ 2 ust. 3 pkt 3 rozporządzenia). Wpis sądowy można uiścić gotówką w kasie sądu lub na rachunek bankowy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie w NBP nr: 95 1010 1599 0030 9822 3100 0000. Strona może zwrócić się do Sądu o zwolnienie od kosztów sądowych. Strona może wystąpić do Sądu o przyznanie jej prawa pomocy poprzez ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek w tym przedmiocie powinien być złożony na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru. Urzędowe formularze są udostępniane w wojewódzkich sądach administracyjnych, Naczelnym Sądzie Administracyjnym, urzędach gmin, a także w Internecie pod adresem: <http://www.nsa.gov.pl>

Przewodnicząca Składu Orzekającego
Iwona Szaranek (spr.)

Członkowie:
Patrik Szostak

Jarosław Synak

Otrzymują:

2. Pękanino Wind Invest sp. z .o. o. za pośrednictwem pełnomocnika
3. Wójt Gminy Sławno wraz z aktami (teczka 1. nienumerowana, teczka 2. karty 1-78)
4. Wójt Gminy Darłowo
5. aa